

مقصر قمه کشی دختر دهه هشتادی کیست؟

فیلمی از زد و خورد تعدادی از دختران در اصفهان در حالی که کارد و قمه در دست دارند و از کلمات بسیار زشت برای دشنام دادن به همدیگر استفاده می‌کنند این روزها در شبکه‌های اجتماعی در حال دست به دست شدن است که نشان‌دهنده ناهنجاری شدید فرهنگی در جامعه ماست.

به گزارش خبرنگاران جامعه گزارش خبر، اصفهان، همواره از شهرهای مذهبی بود و عنوان «دارالمؤمنین» زینده آن بوده و هم‌اکنون نیز هست. وجود این قبیل افراد در این شهر، بهیچوجه به معنای تغییر هویت آن و دور شدن مردم اصفهان از دین و اخلاق و هنجارهای اجتماعی نیست. این، یک نمونه از وجود ناهنجاری در نسل جوان کشور است که اختصاصی به یک شهر و یک استان ندارد و متأسفانه نشان‌دهنده ضعف شدید فرهنگی در جامعه‌ایست که با تشکیل نظام جمهوری اسلامی قرار بود جامعه نمونه فرهنگی و اخلاقی باشد بطوری که بتوانیم آن را به عنوان الگو به کشورهای دیگر معرفی کنیم. به این نکته نیز باید توجه داشته باشیم که برخلاف تبلیغات جهت‌دار و مغرضانه عده‌ای از کسانی که می‌خواهند این ناهنجاری را نمونه‌ای از کل جامعه ایرانی در عصر حاضر جلوه دهند، این وضعیت نمایانگر بخشی از جامعه است و در جامعه ما جوانان متدین، مهذب، اهل مطالعه، متخلق به اخلاق اسلامی و پای‌بند به سنت‌های پسندیده فراوان هستند. با اینحال، نباید از این واقعیت غفلت کنیم که برای جامعه‌ای با برخورداری از نظام جمهوری اسلامی همین مقدار از ناهنجاری نیز بسیار زیاد و غیرقابل قبول و بشدت نگران‌کننده است.

در جامعه‌ای که صدها هزار شهید و جانباز تقدیم کرده تا نظام مبتنی بر اخلاق اسلامی و کرامت انسانی در آن برپا شود، نباید جائی حتی بسیار کوچک برای چنین ناهنجاری‌هایی وجود داشته باشد. نمونه اصفهان فقط یکی از موارد ناهنجاری‌هاست، در تهران و شهرهای دیگر موارد نگران‌کننده‌تری وجود دارند که نشان‌دهنده به خطر افتادن بنیان‌های خانواده و دور شدن نسل جوان از فرهنگ و سنت‌ها هستند. آنچه مایه نگرانی است اینست که بعد از چهار دهه حاکمیت اسلام در ایران، وجود چنین واقعیت‌های تلخی نشانه عدم موفقیت تلاش‌های فرهنگی است.

این ناکامی را به این دولت و آن دولت و این جناح و آن جناح نسبت دادن و به گردن این و آن انداختن، کار قابل قبولی نیست. پیدایش این وضعیت نگران‌کننده محصول یک دوره زمانی کوتاه نیست. این ناهنجاری‌ها نشان می‌دهند روش کشورداری ما معیوب است. این روش معیوب را ما در دوران دفاع مقدس نداشتیم. در آن دوران، مردم و مسئولان مظهر صفا، اخلاص و تلاش برای خدمت به کشور و تحقق آرمان‌ها و ترویج ارزش‌ها بودند. موفقیت در دفاع مقدس نیز مرهون همان صفا و اخلاص بود. هرچه بر سر این کشور و این ملت آمده، مربوط به دوران رسیدن به قدرت و منصب و امکانات و مال و منال است. این واقعیت را بپذیریم که چرب و شیرین قدرت و مناصب، بسیاری از مسئولین را به خود مشغول کرد و جاذبه‌های دنیائی میان آنان و معنویات فاصله انداخت. بر سر تصاحب مناصب به جنگ قدرت روی آوردند، به مردم وعده‌های بی‌پشتوانه دادند، به حرف‌هایی که زدن عمل نکردند و در عین زهدفروشی به جمع کردن ثروت روی آوردند. این مجموعه، برای غفلت از معنویات و فاصله گرفتن از فرهنگ کافی است.

یکی از ریشه‌دارترین اصول فرهنگی ما مسلمانان اینست که «النَّاسُ عُلى دینِ مُلُوکِهِم» مردم برای چگونه زیستن، چگونه سخن گفتن و چگونه رفتار کردن از مسئولان خود الگو می‌گیرند. این، یعنی صحنه زشت زد و خورد و کارد و قمه کشیدن دختران و با کلمات زننده سخن گفتن آنان با همدیگر، بازتابی از رفتار حکمرانان این جامعه است و تا وقتی که حکمرانان به راه صلاح و سداد نروند، جامعه اصلاح نخواهد شد. آنهمه دستگاه‌های عریض و طویل فرهنگی همچون سازمان تبلیغات اسلامی، نمازهای جمعه، رسانه ملی و مؤسسات تحقیقاتی جدید که برای بالنده کردن فرهنگ به وجود آمده‌اند و بودجه‌های کلان می‌گیرند، نتوانسته‌اند بیش از شعاع چند متری اطراف خودشان به اشاعه فرهنگ موفق شوند. آنها را نباید مقصر اصلی دانست چرا که تمام بافته‌های آنها را رفتار حکمرانان و جنگ قدرت آنان بر باد می‌دهد. فرهنگ را باید از سرچشمه اصلاح کرد که حکمرانی است.